

Δε θα βαρεθούμε ποτέ να το λέμε: οι αραβικές εξεγέρσεις του 2011 πέρα από την -έτσι κι αλλιώς δίκαιη- εξέγερση ενάντια στις ανά τόπους χούντες- κατάφεραν να πετύχουν τη μεγαλύτερη ιδεολογική νίκη ενάντια στα πλανητικά αφεντικά από την 11η/ 9ου και μετά. Άμα, δε, παραδεχτούμε πως οι τελευταίες τρεις δεκαετίες αποτέλεσαν μια περίοδο αγωνιστικής άποιας (με την έννοια της απουσίας ενός συνολικού προλεταριακού προτάγματος ικανού να θέσει ζήτημα εξουσίας με αξιώσεις) δεν είναι επισφαλές να πούμε πως οι αραβικές εξεγέρσεις έπιασαν το νήμα του προλεταριακού ανταγωνισμού ακριβώς απ' το σημείο που αυτό μούλιαζε στ' απόνερα των κινημάτων της δεκαετίας του '70. Ακόμα κι έτσι, ωστόσο, οι Κασσάνδρες των αφεντικών, της δυτικής ορθολογικότητας και του πρωτοκοσμικού αυτισμού βιάστηκαν να στείλουν τα σάλια τους προς αυτό που οι ίδιοι θεωρούσαν πως είναι η σωστή κατεύθυνση: στο γεγονός δηλαδή πως το μουσουλμανικό προλεταριάτο είναι ανίκανο να αυτοκυβερνηθεί, καθοδηγούμενο από το (ποτισμένο από την ανορθολογικότητα) θυμικό του. Η νέα εξέγερση που ξέσπασε στην Αίγυπτο στις 18 του περασμένου Νοέμβρη απέκρουσε εκ νέου την αφεντικότητα, αυτή, προπαγάνδα.

Η επίμονη άνοιξη των Αιγυπτίων

"Get free or die trying"

Μετά την πτώση του Μουμπάρακ τον περασμένο Φλεβάρη, η εξουσία πέρασε στα χέρια του στρατού - το "νέο" καθεστώς άφησε ουσιαστικά ανέπαφες τις δομές του προηγούμενου και κήρυξε τη χώρα σε κατάσταση προσωρινού στρατιωτικού νόμου. Υποσχέθηκε δε στο "κοντινό" μέλλον τη διενέργεια εκλογών, η ακριβής ημερομηνία των οποίων έπαιρνε απανωτές παρατάσεις. Στο μεταξύ, οι διαδηλώσεις και οι απεργίες είχαν κηρυχθεί παράνομες, οι προβοκάτσιες για την υποκίνηση συγκρούσεων μεταξύ χριστιανών και μουσουλμάνων βρισκόνταν στην πρώτη θέση της κρατικής ατζέντας, ενώ κάπου 12.000 άνθρωποι πέρασαν από στρατοδικείο για αδικήματα που αφορούσαν τη συμμετοχή τους στην επανάσταση. Την ίδια στιγμή, πολιτικές δυνάμεις όπως η ηγεσία των Αδελφών Μουσουλμάνων, αλλά και το σαλαφιστικό κόμμα Νουρ βιάστηκαν να δηλώσουν την πίστη τους στο νέο καθεστώς θεωρώντας πως ο στρατός είναι η μοναδική δομή στη χώρα που μπορεί να επιβάλλει τη νηνεμία στον αναβρασμό που επικρατούσε στους δρόμους. Με τις εκλογές τελικά να προγραμματίζονται για τις 28 του περασμένου Νοέμβρη η νέα εξέγερση ξέσπασε ενάντια στη στρατιωτική χούντα από μια πληθώρα υποκειμένων και για μια πληθώρα λόγων: υπήρχε καταρχήν εκείνο το κομμάτι των Αιγυπτίων που θεώρησε πως η μετάβαση από τον Μουμπάρακ στον (έτσι κι αλλιώς συνεργάτη του τα προηγούμενα χρόνια) στρατάρχη Ταντάουι, δεν ήταν τίποτε περισσότερο από μια αλλαγή φρουράς πάνω στα ίδια περιεχόμενα. Ταυτόχρονα, η ατιμωρησία των στελεχών

του προηγούμενου καθεστώτος παράλληλα με τις συνεχιζόμενες δολοφονίες μεμονωμένων αγωνιστών και τις βαριές καταδικές των συλληφθέντων της εξέγερσης του Ιανουαρίου έκαναν σαφές πως οι νέοι κυβερνώντες προσπαθούσαν να συντηρήσουν με νύχια και δόντια το κλίμα τρομοκρατίας που είχε καθιερωθεί απ' τον Μουμπάρακ. Καθοριστικό, δε, αποδείχτηκε και το γεγονός πως το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο είχε εκχωρήσει στον εαυτό του το δικαίωμα να θέσει βέτο επί του νέου Συντάγματος που θα ψηφιστεί απ' το επερχόμενο βουλευτικό σώμα. Αυτή η τελευταία εξουσία θορύβησε τελικά τις (αρχικά αλληλέγγυες στο νέο καθεστώς) οργανώσεις των Αδελφών Μουσουλμάνων (που όπως όλα δείχνουν θα αποτελέσουν την επόμενη κυβέρνηση) αλλά και το Νουρ, που θεωρούν πως οι εκλογές κινδυνεύουν, τελικά, να ξεπέσουν σε παρωδία.

Η νέα εξέγερση παρόλο που δεν ξέσπασε μόνο στο Κάιρο, είχε και αυτή τη φορά σαν ορμητήριο την πλατεία Ταχρίρ. Άφησε πίσω της 44 νεκρούς διαδηλωτές και περίπου 2000 τραυματίες ενώ μέχρι αυτή τη στιγμή οι συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις συνεχίζονται κατά τόπους στην Αιγυπτιακή επικράτεια. Χωρίς να έχουν ανακοινωθεί ακόμα τα επίσημα αποτελέσματα, οι δύο πρώτοι γύροι των εκλογών δίνουν σαφές προβάδισμα στους Αδελφούς Μουσουλμάνους (που στον επίσημο πολιτικό κόσμο έχουν αποκτήσει την ταμπέλα των "μετριοπαθών ισλαμιστών" και των οποίων η δημοφιλία οφείλεται εν πολλοίς στα δίκτυα κοινωνικής αλληλεγγύης που έχουν στήσει υπό την εποπτεία τους) και οι οποίοι αναμένεται να δώσουν τον τό-

νο στην αιγυπτιακή κεντρική πολιτική σκηνή από εδώ και πέρα. Ωστόσο, πέρα απ' τους Αδελφούς, η νεοεκλεγμένη κυβέρνηση (όποια και αν είναι αυτή) αναμένεται να καθορίσει το μέλλον της χώρας με ένα τρόπο που είναι ποιοτικά διαφορετικός από την μέθοδο διακυβέρνησης του καθεστώτος Μουμπάρακ όσον αφορά την εξωτερική πολιτική και τις συμμαχίες του αιγυπτιακού κράτους. Θα σταθούμε λίγο στο σημείο αυτό.

Καζάνι που βράζει

Πέρα από το ισχυρό χτύπημα στα αντιμουσουλμανικά στερεότυπα, η αιγυπτιακή εξέγερση έθεσε εν αμφιβολία τις (για περισσότερο από 30 χρόνια) παγιωμένες σχέσεις σε Μέση Ανατολή και ανατολική Μεσόγειο -κυρίως όπως αυτές είχαν διαμορφωθεί από την εξέλιξη της στρατιωτικής και διπλωματικής σύγκρουσης μεταξύ Αιγύπτου και Ισραήλ. Οι σχέσεις των δύο χωρών είχαν περάσει μέσα από φωτιά και σίδηρο με τα επεισόδιά της να συμπυκνώνονται στους μεγάλους αραβοϊσραηλινούς πολέμους της δεκαετίας του '60 και '70 -που με διάφορες παραλλαγές αποτελούσαν την συμπλοκή μεταξύ μια συμμαχίας αραβικών κρατών (Συρία, Ιορδανία, Ιράκ, Αλγερία) με το Ισραήλ και είχαν ως βασικό επίδικο την κατοχή της Λωρίδας της Γάζας, της Δυτικής Όχθης, της κερσονήσου του Σινά και της διώρυγας του Σουέζ που αποτελεί ζωτικό κανάλι επικοινωνίας μεταξύ Μεσογείου και Ινδικού Ωκεανού. Τις τελευταίες τρεις δεκαετίες, ωστόσο, οι σχέσεις στην περιοχή διαμορφώνονταν στη βάση της συμφωνίας του Camp David που είχε υπογραφεί μεταξύ των δύο χωρών (με α-

μερικάνικη εποπτεία και μεσολάβηση) το 1979. Η εν λόγω συμφωνία υπήρξε καθοριστική γιατί με την υιοθέτηση της (και με αντάλλαγμα των έλεγχου της κερσονήσου του Σινά και την οικονομική/ πολιτική στήριξη των ΗΠΑ) η Αίγυπτος παραμέρισε όλες τις μέχρι πρότινος συμμαχίες της, αποτέλεσε το πρώτο αραβικό κράτος που αναγνώρισε το κράτος του Ισραήλ και παράτησε την Παλαιστίνη (η συμφωνία προέβλεπε τη δημιουργία ανεξάρτητης παλαιστινιακής αρχής μέσα σε διάστημα 5 χρόνων από την υπογραφή της- κάτι που όπως απέδειξε η ιστορία δεν έγινε επί της ουσίας ποτέ). Από εκείνο το σημείο και έπειτα, το πολυπληθέστερο αραβικό κράτος συμπορεύτηκε με τον αμερικανοϊσραηλινό άξονα, αποκτώντας προδοτικό χαρακτήρα στα μάτια των υπόλοιπων αραβικών πληθυσμών, με το στρατιωτικό καθεστώς Μουμπάρακ (που ανέβηκε στην εξουσία το 1981) να αποτελεί την εκ μέρους της Αιγύπτου εγγύηση πως το Ισραήλ και οι σύμμαχοί του θα δρουν σαν στρατός κατοχής επί των παλαιστινιακών εδαφών και του προλεταριάτου της περιοχής.

Φτάνοντας στο σήμερα και παρόλο που το πολιτικό σκηνικό στην Αίγυπτο είναι ακόμα εξαιρετικά ρευστό, αν υπάρχει μια και μοναδική βεβαιότητα που μοιάζει να αναδύεται σαν η πολιτική σταθερά στο μέλλον της ευρύτερης περιοχής (και όχι μόνο) αυτή έχει να κάνει με την νέα αυτοπεποίθηση που έχουν αναπτύξει οι καινούργιοι μνηστήρες της αιγυπτιακής εξουσίας όσον αφορά στη σχέση τους με το κράτος του Ισραήλ. Πιο απλά: το νέο αιγυπτιακό καθεστώς, με όποιο συνδυασμό δυνάμεων και αν αυτό σχηματοποιηθεί, κάνει ό,τι μπορεί για να καταστήσει σαφές ότι δεν δεσμεύεται από τη συμφωνία του Camp David και ότι θα προσπαθήσει να κατασκευάσει μια νέα ισορροπία τρόμου, πουλώντας το νέο του ρόλο σαν ο αναδυόμενος εγγυητής σταθερότητας στην ευρύτερη περιοχή. Ο Mahmoud Hussein, μεγαλοστέλεχος του Γραφείου Καθοδήγησης των Αδελφών Μουσουλμάνων δήλωσε πως υπάρχει σοβαρό ενδεχόμενο αναθεώρησης της συνθήκης: "Όλες οι συμφωνίες εκχειρίσας υπογράφονται για το συμφέρον του λαού και η βουλή που είναι εκλεγμένη απ' το λαό έχει κάθε δικαίωμα να αναθεωρήσει οποιαδήποτε συμφωνία". (εφημερίδα Asharq AL-Awsat, 3/12/11). "Γενικά μιλώντας, το Ισραήλ δε σέβεται τη συμφωνία επί του εδάφους" (αναφέρεται ανάμεσα σε όλα τα άλλα και στη δολοφονία 5 Αιγύπτιων συνοριοφυλάκων από Ισραηλινούς στρατιώτες τον περασμένο Αύγουστο) -και όλα αυτά την ίδια στιγμή που οι ΗΠΑ (σύμφωνα με δήλωση του υφυπουργού Σχέσεων Εγγύς Ανατολής, Jeffrey Feltman) έχουν κινήσει ήδη διαδικασίες για συνομιλίες με την ηγεσία των Αδελφών. Αν και δεν μπορούμε να προδικάσουμε την έκβαση των εν λόγω συνομιλιών, το μόνο σίγουρο είναι πως η νέα αιγυπτιακή κυβέρνηση θα ζητήσει ανταλλάγματα που θα έχουν μεν στο κέντρο τους τον παγιωμένο μεσολαβητικό ρόλο των αμερικανών (όπως γινόταν και μέχρι σήμερα) αλλά με αναβαθμισμένους και ευνοϊκότερους για αυτήν όρους -και πάντα σε βάρος του Ισραήλ. Επιπλέον, η ανάδυση της Τουρκίας σαν ηγεμονική μουσουλμανική δύναμη στην περιοχή της ανατολικής μεσογείου το τελευταίο διάστημα και η επαναπροσέγγιση της με την Αίγυπτο, αφήνουν το Ισραήλ με σοβαρό συμμαχικό έλλειμμα: ουσιαστικά την Ιορδανία και τη μαριονέτα της Παλαιστινιακής Αρχής. Το τελευταίο σκέρσο, δε, στις

τουρκοϊσραηλινές σχέσεις -από αυτά που φτιάχνουν το κλίμα και προσδίδουν την απαραίτητη θεατρικότητα σε κάθε πολεμικό πρόλογο- ήταν η αποχώρηση του Τούρκου προέδρου Αμπντουλλάχ Γκιουλ από δείπνο διεθνούς συνάντησης στη Βιέννη γιατί "έμαθε τελευταία στιγμή" πως στο ίδιο δείπνο θα βρισκόταν και ο Ισραηλινός υπουργός Άμυνας Ehud Barak. Η επίσημη δικαιολογία ήταν πως του κράταγε μούτρα για την επίθεση στο πλοίο Μαβί Μαρμαρά τον περασμένο Μάη.

Κάπου εδώ μπαίνει στο παιχνίδι και η Ελλάδα. Όπως είχαν παρουσιάσει σε πολιτική εκδήλωση στην Αθήνα την περασμένη άνοιξη οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες της αντιφασιστικής συνέλευσης αυτονομε antifa, όλες οι προαναφερθείσες ανακατατάξεις στην ανατολική Μεσόγειο, αφήνουν το Ισραήλ εγκλωβισμένο σε περίπτωση πολεμικής σύρραξης. Ωστόσο, "αυτή η ρευστότητα ανατιμά τη γεωπολιτική αξία του ελληνικού κράτους, προσδιορίζει αμεσότερα τη ήδη διαμορφωμένα συμφέροντα του και επεκτείνει το πεδίο δράσης της εξωτερικής πολιτικής... Η ειδική του σχέση με την Κύπρο είναι το γεωπολιτικό χαρτί που παίζει το ελληνικό κράτος. Το γεγονός δηλαδή ότι ο ελληνοκυπριακός άξονας ενδέχεται να αποτελεί διάδρομο βοήθειας προς το Ισραήλ σε περιπτώσεις στρατιωτικών συγκρούσεων. Στο βαθμό που το Ισραήλ βρίσκεται περικυκλωμένο από εχθρικά κράτη, είναι επόμενο να αναζητεί μια διέξοδο που θα του επιτρέψει να διατηρήσει "ελεύθερο" το ζωτικό χώρο για την πολεμική του μηχανή, η οποία στο μέλλον μπορεί να αρχίσει να ασφυκτιά... ο ελληνοκυπριακός άξονας συντονίζεται με γέφυρα το "θρυλικό Καστελόριζο και ενώνεται με το Ισραήλ". (Διδάγματα από την αιγυπτιακή εξέγερση για το μέλλον του ελληνικού ρατσισμού - αυτονομε antifa, Μάρτης 2011). Είναι λοιπόν για όλους αυτούς τους λόγους που οι εξεγερμένοι Αιγύπτιοι έχουν συγκεντρώσει εδώ και ένα περίπου χρόνο τα βλέμματα όλου του πλανήτη: από την Ελλάδα μέχρι τις ΗΠΑ και από το Ισραήλ μέχρι την Τουρκία, τα σχέδια για την αναδιανομή του πλανήτη οφείλουν την αναθεώρησή τους στα οδοφράγματα της πλατείας Ταχρίρ.

Μέχρι αυτή τη στιγμή (η ύλη του περιοδικού έκλεισε στις 11 Δεκέμβρη) και πέρα απ' τον εξωραϊσμό του αιγυπτιακού κινήματος ή την αποθέωση της αντιμπατάσκης βίας, η περίπτωση της Αιγύπτου είναι στ' αλήθεια η περίπτωση ανθρώπων που δεν έχουν να χάσουν τίποτα και την ίδια στιγμή ανθρώπων που έχουν να κερδίσουν τα πάντα. Η αναζωπύρωση του αγώνα τους που δεν είχε σταματήσει ποτέ αλλά είχε απλά λυγίσει από το βάρος μιας νέας στρατιωτικής δικτατορίας, μπορεί να ασφυκτιά μέσα στα πλαίσια που επιβάλλει η εποχή μιας γενικευμένης ήττας της εργατικής τάξης και της εκ μέρους της αδυνατότητας να θέσει σήμερα ζήτημα εξουσίας. Ωστόσο, μέσα σε ένα κόσμο που κάπου ανάμεσα στο διανοητικό και οργανωτικό σακάτεμα, την έκπληξη, την ανημποριά και το φόβο μοιάζει ικανός να κρατά απλά την ανάσα του μέχρι την τελική έκρηξη, ο αιγυπτιακός αγώνας επιμένει να δίνει τα πιο καίρια χτυπήματα στο σημαντικότερο ίσως ιδεολογικό όπλο της Δύσης στην μετά 11/9ου εποχή και να καταθέτει την επίμονη -και ενοχλητική για τους αφέντες αυτού του κόσμου- διαπίστωση πως η Ιστορία βρίσκεται ακόμα και σήμερα πολύ μακριά από το τέλος της.

Μικρό χρονικό για την έναρξη της δεύτερης εξέγερσης δια στόματος του Αιγυπτίου αναρχικού Yasser Abdullah

(από το site anarkismo.net)

"Την Παρασκευή (18 Νοεμβρίου), ένας αριθμός συγγενών των θυμάτων της επανάστασης, ξεκίνησαν καθιστική διαμαρτυρία στην Ταχρίρ απαιτώντας δικαίωση. Για δέκα μήνες, τώρα, από την αποχώρηση του Μουμπάρακ, κανένας απ' όσους κατηγορήθηκαν για πυροβολισμούς και δολοφονίες εξεγερμένων δεν έχει σταλεί στη φυλακή. Επιπλέον, τον περασμένο Ιούλιο το SCAF (στυμ: το Ανώτατο Συμβούλιο Ενόπλων Δυνάμεων) έφτιαξε ένα "Ταμείο για τα θύματα και τους μάρτυρες της επανάστασης" με σκοπό ν' αποζημιώσει τα ίδια και τις οικογένειές τους αλλά αποδείχτηκε πως δεν ήταν τίποτα περισσότερο από προπαγάνδα: το μόνο που κάνανε ήταν να δώσουν σε κάποιους δουλειές οδοκαθαριστών. Αυτός ήταν και ο λόγος για τον οποίο κάποιιοι από αυτούς συγκεντρώθηκαν στην πλατεία (18/11) για να διαμαρτυρηθούν. Την ίδια μέρα, είχε επίσης οργανωθεί μια πορεία του "Ενός Εκατομμυρίου" που απαιτούσε τον τερματισμό του στρατιωτικού νόμου και της προσωρινής πολιτικής αρχής πριν τον Απρίλη του 2012 (στυμ: ημερομηνία που ο στρατός έχει διακηρύξει πως θα μεταβιβάσει την εξουσία). Μετά το τέλος της διαδήλωσης, ακολούθησε συλλαλητήριο στην πλατεία για να ξεκινήσει στη συνέχεια μια άλλη διαδήλωση που είχε καλεστεί από Ισλαμιστικά κόμματα- που ήταν ενάντια στην κατάληψη της; πλατείας και κάνουν ό,τι μπορούν για να κερδίσουν τις επόμενες εκλογές, που έχουν προγραμματιστεί για τις 28 Νοεμβρίου.

Αυτό είχε ως αποτέλεσμα η κατάληψη της πλατείας να συνεχιστεί από μερικές δεκάδες ανθρώπων. Το Σάββατο 19 Νοέμβρη, στις 11 το πρωί οι συγκεντρωμένοι δέχτηκαν την επίθεση των Central Security Forces (στυμ: οι αιγυπτιακές μονάδες καταστολής). Εκείνη τη στιγμή υπήρχαν κάπου 200 διαδηλωτές στην πλατεία που συγκρούστηκαν με τους CSF, οι οποίοι χρησιμοποίησαν δακρυγόνα και αύρες με τις οποίες σκότωσαν κάποιους διαδηλωτές διεμβολίζοντάς τους. Μέχρι το Σάββατο 20 Νοέμβρη (στυμ: ημερομηνία που κατατέθηκε η μαρτυρία) οι συμπλοκές έχουν κλιμακωθεί με την πλατεία να έχει καταληφθεί εκ νέου από τους διαδηλωτές.